

Rimska vojska je bila znana po številnosti, izurjenosti, dobri oborožitvi in strogi disciplini, ki so jo zagotavljali s kaznimi. Razvili so močne in učinkovite vojaške enote, vedno pripravljene na boj. Vojska, v katero so lahko vstopili starejši od 16 let, je postala poklicna, dobro opremljena, izurjena in oskrbovana.

Oprema legionarja je obsegala gladij, kratek meč in lahek ščit, pogosto tudi kratko, dvorezno bodalo. Za metanje so uporabljali dolgo kopje. Imeli so usnjene ali kovinske čelade in kovinske prsne oklepe ali verižne srajce. Pod oklepom so nosili volneno tuniko. Vojaški sandali so bili močni in zračni, na podplatih okovani, da so lahko prestali dolge pohode.

Največja enota je bila legija v kateri je bilo 6000 vojakov. Legije so se delile na kohorte po 600, maniple po 200 in centurije po 100 pešcev. Lahko jih je spremljala konjenica (100 do 200 mož), ki je opravljala izvidniške naloge, prenašala tovor in zasledovala pobegle sovražnike.

Disciplino so zagotavljali s kaznimi. Vsak prekršek je bil kaznovan z udarci. Enoto, ki je bila strahopetna ali neposlušna, je čakalo decimiranje. Razdelili so jo na skupine po deset in vsaka je izžrebala enega vojaka, ki so ga drugi potem kamenjali ali s palicami pretepli do smrti.

V obdobju cesarstva je k vojski spadala elitna pretorijanska garda, ki jo je ustanovil cesar Avgust. Njihova naloga je bila varovanje cesarja in njegove družine.

Mornarica je po moči zaostajala za kopensko vojsko, a bila kljub temu pomembna sila.

Rimska vojska je imela veliko tehnično znanje. Pri obleganju je 27 legionarjev sestavljalo t.i. želvin oklep (nad glavami so združili ščite in taki dobili oklep, ki jih je varoval pred izstrelki. Z velikimi katapulti, balistami, so metali na sovražnike kamenje, goreče puščice in kovinske izstrelke.

Rimljani so se pred vpadi barbarskih ljudstev zavarovali z gradnjo limesa. To je bil utrjen obmejni pas s sistemom povezanih trdnjav in vojaškimi posadkami od Britanije do Črnega morja.

Grška vojska in njihov način bojevanja se je dramatično spremenil med Grško-Perzijskimi vojnami. V Sparti so se posvečali vojaški vzgoji. Ko je deček dopolnil sedem let, se je začel pripravljati za vojaški poklic. Vključili so ga v vzgojno skupino pod vodstvom vrstnika, v kateri se je naslednjih 14 let uril v vzdržljivosti in vojaški disciplini. Od 20. do 30. leta je Spartiat živel v vojaškem taboru. Z dopolnjenimi 30 leti je postal polnopraven državljan s pravico glasovanja v apeli in se je smel udeleževati skupnih obedov.

Okoli leta 700 pr. Kr. se je po Grčiji iz Sparte razširil nov način bojevanja. Osnovna enota vojske je bila skupina težko oboroženih pešcev – hoplitov v tesno stisnjeni bojni vrsti – falangi. Zmaga v vojni ni bila več odvisna od pogumnih posameznikov, ampak od števila izurjenih hoplitov v falangi. Ker je številna vojska pomenila prednost, so v falange sprejemali več ljudi iz srednjega in nižjega družbenega razreda. Nastanek hoplitskih vojsk v 7. in 6. stoletju je vplival na prenos politične moči iz višjega na nižje družbene sloje. Spartanska vojska je imela uniforme in piskače. Tako kot drugod so si morali tudi možje v Sparti sami zagotoviti opremo in oskrbo.

Eden od glavnih faktorjev rimskega vojaškega uspeha je bilo urjenje vojakov. Grki so se z njimi kosali z njihovo obsežno mornarico in z njihovimi težko oboroženimi hopliti, ki so se skupaj povezali v falango. Rimljani so imeli prednost, ker so imeli veliko tehnično znanje in so uporabljali razne oblegovalne naprave (katapult, oblegovalni ovni, musculus, jurišna lestev). Rimljani so zmagovali zaradi dobro organizirane vojske, njene dobre oboroženosti in taktične izurjenosti. Drugi razlog je tudi, da se okoliška plemena niso dovolj močno povezala proti Rimu, Grki pa so imeli težave s transportom vojske čez morje.